

יושב לידה אני שוכח מכל העולם. מרגיש רגוע, חופשי, מאושר. אני מכיר שחקנים שמתפללים לאלוהים, שמשתתפים בחוגים למדיטציה. אני מאושר שאני יכול, בעזרת מכונת-התפירה שלי, להשיג גם את השקט הנפשי שלי וגם לחסוך כסף ולעשות משהו פרודוקטיבי.

במשך השנים היה תחביב התפירה של יעקב בודו בחזקת סוד מישפחתי. אסתר, אשתו, התביישה בתחביבו של בעלה, שנראה לה נשי. היא השביעה את הילדים, ואת הבעל התפרן עצמו, שלא יגלו לאיש שאבא תופר את בגדיהם. ובעצמה מעולם לא סיפרה כי בעלה הוא זה התופר לה את בגדיה המרהיבים. בודו מעולם לא גיגש לקיוסק כדי לקנות את ירחוני האופנה בעצמו. "זה לא נעים" הוא אומר. בנו, דני, מזדרז לצטט אותו מתוך תשדיר השירות בטלוויזיה, ואומר: "זה לא נורא."

לתפירה. תמיד היתה לי נטייה לחוט ומחט. אם צריך היה לתפור כפתור, הייתי מייד תופס איזה חוט ולא עושה מזה עניין כמו הרבה גברים שאני מכיר. בלהקה הצבאית תיכנתי את התלבושות, אבל אף פעם לא חשבתי שזה משהו יוצא-דופן. את ההודמנות לגילת את כישרוני כחיית קיבלתי בסרט נט בעיירה, שם שיחקתי תפקיד של חיט. הושיבו אותי ליד מכונת תפירה, התחלתי לשחק איתה וראיתי ש-הולך לי. אחריכך נסעתי לחול' והבאתי לילדים במחנה תיאטרון-בובות עם תלבושת אחת. רצינו להעלות הצגה, והתחלתי לתפור תלבושות לבובות. ואז חשבתי, למה שלא אקנה מכונת-תפירה? המכונה כיסתה, אגב, את קנייתה כבר מזמן.

"מצאתי את עצמי יושב ליד המכונה בכל פעם שהייתי מתוח, עצבני או מדוכא. מכונת-התפירה היא המדיטציה שלי, כשאני

הקהל מכיר אותו כשחקן, בדרן ומצחיקן אבל בשעות הפנאי שלו, תחביבו הוא התפירה והכנת הגרדרובה המישפחתית

בודו התפירו

הם, ללא-ספק, הטלאים המעניינים שבהם הוא מעטר את מיכנסיה-גנינס של ילדיו. טלאים בצורת לבבות, בצורת חיות, כאלה המכריזים על אהבה, שלום ופרחים. כל אלה, מעשה-ידי של בודו להתפאר, מת-זוססים על אחוריהם של שלושת ילדיו, זאביק בן ה-20, מירי בת ה-12 ודני בן ה-7.

גם אשתו הנאה, אסתר, אינה מקופחת. בארון-הבגדים שלה תופסים מקום כבוד שני מעילים, וכן מיספר רב של חצאיות ושמלות כמו הועקה האחרונה של האופנה. מספר יענקל'ה בודו: "זה בא לי מה בית, לאמא שלי היה בית-מלאכה לתפרי רה ברומניה, ושם ספגתי את האהבה

ע יור כשהיה ילד קטן, בעיירה קטנה ברומניה, נהג יעקב בודו להת-רוצץ בין רגליהן של התופרות הגויות במחפרתה של אמו, ולספוג מעט אווירה דמתפרה. אז עדיין לא ידע כי יבוא יום, ואת מה שספג בבית בין החוט והמחט, יהפוך לתחביב שיחסוך לו לא רק ממון אלא גם הרבה עצבים, ושיביא לו נחת-רוח ושקט נפשי.

כי יענקל'ה בודו, אחד השחקנים הידור עם והמצחיקים ביותר במדינה הוא גם תפרן מעולה, המחיש מדי חודש את הגרדרובה המשפחתית במלאי של מיכנסיי גינס, חולצות, שמלות, חצאיות וכלי-מיטה. אולם מומחיותו המיוחדת של בודו

גי'נס מטולאים

הם מומחיותו המיוחדת של יעקב בודו השחקן, שהתגלה גם כתפרן מעולה. בודו מטליא את אחורי הגינס של ילדיו זאביק, מירי ודני. הוא טוען כי התפירה היא המדיטציה שלו. בימים אלה הוא מופיע בהצגה 'ישראל באמריקה'. למעלה: יעקב בודו ליד מכונת התפירה.

הרעייה אסתר או הבת, מירי, המכריזה על עצמה כי היא המעריצה מספר אחת של הזמר אריאל זילבר, הן שעושות עבורו את הרכישות המיקצועיות.

את עיסוקו במישחק החל בודו כתחביב, אל הצמרת הגיע בכוחות עצמו והיום הוא אומר: "בשבילי, להופיע בהיכל-התרבות או בחדר-אוכל של מיפעל בין הפולקס לסלט המיון זה הייגויהך. אני אוהב להופיע, אני אוהב את הקהל שלי. הקהל מרגיש זאת, וגומל לי כגמולי. אחרי מלחמת יום-הכיפורים חלה ירידה עזולה במידת הפופולאריות של הצגות מיסחריות. הת-מסרתי לחאלטורות, הלכתי עם הזרם. "כשהציעו לי לעשות את התשדיר לא נעים לא נורא לטלוויזיה, אמרתי: 'מוטב שיראו אותי בתפקיד קטנציק, מאשר שישכחו אותי בכלל'. צילמנו שש אפיוודות תוך יומיים, וזה הפך נכס-צאן ברזל בהומור הישראלי. אפילו ראשי-הממשלה יצחק רבין ציטט אותי. זה הולך כמו פניג'פונג. מישוהו אומר לא נעים, ישר עונים לו: לא נורא."

"בכלל, אני אומר: 'עלית על הגל, סע ברכבת-האקספרס הזו הנקראת פופר לאריות. אבל מדי-פעם עלה גם על המאסף, רד בתחנות, בדוק את העניינים, אבל ראשית לכל אסור להזניח את הצד הפופולארי. בכלל, האמנות היא פשע לשחקן. שחקן צריך רק לבדר. החינוך יבוא כבר מעצמו."

בן-הזקונים

דני זוכה במנת ה-פניוק הגדולה מכור. לס. בודו אוהב לתפור לדני מיכנסיים וחולצות, להטליא את בגדיו ואף לפנקו בכובעיים.

האשה

אסתר, במעיל משובץ בגווני אדום ולבן, למי-רות שמלתחתה של אסתר מורכבת רובה מעשה-ידי בעלה, התביישה בכישרונו.

החייל

זאביק, בנו הבכור של יענקל'ה בודו, מביא ל-אביו את מדיו לתיקון. הוא גאה בכיש-דונו התפרני של אביו ונהנה ממנו.